

i begge Tilfælde vise Følgerne deraf og Betydningen af de Fordele, som man formener deraf at kunne høste for Befolkningen, hvilket jo fornemmelig skal være det angivne Hovedformaal. I første Tilfælde, naar Krigsbestyreren, saaledes som den nærværende Krigsminister paa det Bestemteste allerede har udtalt, deler i alt Bæsentligt den i Armeepleanen udtalte Anskuelse, da vil han altsaa tage Forholdsregler, for at undgaae de skadelige Følger, som ifølge hans samvittighedsfulde Overbeviisning ville fremkomme for Landsforvaret ved Anvendelse af Bestemmelsen i § 1, og han vil derfor inngensinde indkalde til Uddannelse i Skolerne flere Rekrutter, end han kan beholde til stadig Tjeneste ifølge Finantsloven, selv om man giver ham nok saa mange Penge til Uddannelse af Rekrutter; og det kan vel antages, at han hertil kan være berettiget, thi vistnok tør en Minister paa ingen Maade overskride Beløbet af de tilstaaede Bevillinger, men derimod kan det vel ikke nægtes ham at gaae under de gjorte Bevillinger, saa at han ikke benytter dem, hvilket ogsaa hyppigt har været Tilfældet, og ifølge Omstændighederne ei heller kan undgaaes. Heraf følger, at Bestemmelsen i § 1 vil have en betydelig Indflydelse paa Krigsministerens Finantsforslag, og han vil saavel i Armeens som i Befolkningens Interesse fristes til at forlange flere Rekrutter end den daglige Tjeneste og Armeepleanen kræver, for dog at faae en større Deel ungt Mandskab til Armeens Tjeneste, og Følgen heraf vil være, saafremt det bevilges, at Landet maa lide et Tab af Penge og Arbeidskraft. Men siger man: Rigsdagen kan nægte det større Antal Mandskab. Ja! det kan den, men da modarbejder man netop det, som skulde være Hensigten med Affattelsen af § 1: at lette det ældre Mandskabs Børnepligtshylden, thi Virkningen vil netop blive det Modsatte heraf, idet man i Tilfælde af Mandskabets Indkaldelse til Krig vil have endog et mindre Antal ungt øvet Mandskab til Hæren end Armeepleanen af 1842 foreskriver, da der efter samme skulde findes 8800 i 70 Dage inderexercerede Forstærkningsmænd i en Alder af 22 til 30 Aar, hvorimod den indøvede Forstærkning kun vil komme til at bestaae af det i Linien udtjente Mandskab af 30—38 Aars Alder, hvoraf altsaa følger, at Armeens ældste Mandskab, som fornemmelig maa ansees som Familieforsørgere med Kone og Børn, vilde komme til, at bære en større Børnepligtshylden end paatænkt efter Armeepleanen af 1842.

Lad os nu forudsætte det andet Tilfælde, at Krigsbestyrelsen deler Anskuelsen med Lovudkastets § 1 i, at en Soldat, der har gennemgaaet en Exerceerskole, strax kan hjemforloves og opføres i Rullen som uddannet Soldat af Armeens Linie, da synes Fordelene at være langt mere negative end positive, selv uden at man tager Hensyn til de overveitende skadelige Følger for Hærvæsenet. Først maa det bemærkes, at saalænge Armeen er paa normal Fredsfod vil den hele Bestemmelse være uden Betydning*) for Mandskabets Børnepligt; det vil kun have tilfølgende, at Mandskabet, der indøves i Exerceerskolen og derefter hjemforloves paa Grund af, at det er overcomplet til den daglige Tjeneste, opføres i Rullen som Liniesoldater istedetfor som Forstærkningsmandskab. De formeentlige Lettelse indskrænke sig saaledes alene til en Krigstid, men herved maa bemærkes, at Fredstid er den normale Tilstand, eller Reglen, medens Krigstid er den abnorme Tilstand, eller Undtagelsen, idet man vel neppe kan regne eet Aar Krigstid, naar man har 10 Aar Fredstid. Dernæst maa man lægge Mærke til, at i en alvorlig Krig, naar hele Linien kaldes til Tjeneste, er Bestemmelsen ligeledes uden al Betydning; thi

*) Den eneste Betydning det kunde have var, at det 70 Dages Mandskab kunde indkaldes i de første 4 Aar til de 21 Dages aarlige Exerceertid tilligemed det øvede Mandskab af Linien, men dette vilde kun være en Forsøgelse af Børnepligten, og kun tjene til at besvære det øvrige Liniebandskabs Dvælse.